

Nhớ thương hoa cúc

ISSN: 2734-9195

10:30 09/12/2025

Tôi lại nhìn những cánh hoa héo rũ trên mặt bàn. Xa xót. Màu vàng đã biến mất, chỉ còn một thân gầy guộc xám nâu. Những cánh hoa khô quắt queo, đầy nếp nhăn như khuôn mặt của những bà lão...

Chiều nay, trong lúc đọc sách, tôi lơ đãng nhìn lên bàn thờ Phật, thấy bông cúc cắm trong lọ đã dần tàn. Đó là một bông duy nhất trong một cái lọ nhỏ màu xanh, miêng xoắn. Một nửa đã héo rũ, nhưng một nửa bên trong gần nhụy vẫn còn tươi.

Cành hoa đã không đứng thẳng kiêu hãnh, cảm giác đã khô cứng, bông cũng không còn nở xòe mà hơi co rúm lại. Vài cánh hoa rơi xuống mặt bàn, bốc nhẹ mùi hơi hăng hắc do khô rũ.

Tôi đưa tay vuốt ve cánh hoa chưa héo. Cảm giác mịn màng còn đọng trên tay, mùi hương dịu dàng còn vương trên da thịt. Không nở buông, tôi cứ ngẩn nhìn cánh hoa ấy, màu vàng sôi nổi, tha thiết, tựa như ánh mắt của người thương, tựa như ngọn lửa yêu, tựa những gì hoàn hảo. Đặt vào trang sách, cánh hoa như một vệt sơn vàng trên giấy, nhìn nghiêng như dáng hình một thiếu nữ cong cong say ngủ. Giấc ngủ an lành gởi cả mặt trời vào đó, trong veo, thanh thoi, ngập tràn hương nơi bạt ngàn hoa cúc, nắng tô vàng cho áo, gió buộc hương vào tóc, khoe vẻ yêu kiều cho trần thế say mê.

Tôi khẽ khàng nhắc cánh hoa khỏi trang sách, dòng suy tư lại đưa tôi về một kí ức xa xôi. Tôi nhớ hình như cánh hoa có thể làm trà. Một buổi chiều xuân, một sáng mùa đông hay một đêm mùa hạ, thả vài cánh hoa vào ấm trà sôi nước nóng, rót ra ly, đưa tay ôm lấy cảm nhận làn hơi ấm áp trong lòng bàn tay, mùi hương ngọt ngào theo khói bay lên hít hà thanh tỉnh, nhâm nhi một ngụm. Vị ngọt dịu đọng nơi đầu lưỡi, tâm hồn thả lỏng, tận hưởng phút giây sống riêng cho mình. Để hồn tan vào khói bay, chùng chình nhớ về những kỉ niệm rợp màu hoa cúc như gánh hàng hoa mùa thu, ban công nhỏ ươm vài nhành hoa cúc, đôi bạn trẻ yêu nhau mùa thu năm đó, tay đan tay trên con đường ấy, bây giờ có còn?...

Miễn nhớ của tôi còn có bóng hình hoa cúc và mẹ. Ngày Rằm mỗi tháng mẹ mua hoa cúc về chưng trên bàn thờ. Mẹ chọn loại hoa to nhất, tươi nhất, tỉ mỉ cắt tỉa từng hoa, cắm vào lọ nước đặt lên bàn ông bà. Riêng bàn thờ Phật, mẹ luôn chỉ cắm một hoa. Tôi hỏi tại sao, mẹ nói bàn Phật bé, cắm nhiều che mất Ngài. Cắm hoa xong mẹ lại thắp nhang khấn khứa Trời Phật ông bà phù hộ độ trì cho gia đình con cháu. Hương cúc thanh lãnh, hương nhang quế thơm tho quyện vào nhau thành bầu không khí thoát tục nhẹ nhàng. Tôi đứng ngẩn ngơ nhìn vòng khói nhang bay lên ôm lấy lọ hoa cúc. Lòng thầm nghĩ đến một cõi linh thiêng rất xa, xa mà cũng rất gần nhờ mùi hương hoa cúc làm sợi dây kết nối Trời, Phật, tổ tiên, ông bà với những người đang sống chốn trần gian.

Lại nhớ Tết đến, mẹ nhất định mua hai chậu cúc lớn nhất về chưng. Hai bên cánh cổng nhà tôi vàng rực màu hoa cúc. Bông to bông nhỏ nở rộ đang vào độ xuân thì. Kiêu hãnh đón nắng, vô tư khoe màu, như thể cái đẹp và cái ngây thơ

là một. Một ngày, hai ngày, ba ngày, nhiều ngày trôi qua đến khi hết Tết, hai chậu cúc vẫn tươi mới. Cho đến Rằm tháng Giêng mẹ cắt hoa vào chưng bàn thờ. Những cánh hoa đã bắt đầu mềm, kém tươi, chẳng thứ thuốc thang gì ngăn được sự lão hóa. Cuối tháng, hoa tàn úa, chậu hoa được dọn dẹp đi, để lại dư âm mùa xuân và khoảng trống trong lòng tôi ngơ ngác. Tôi cứ nhìn hai cái chậu, tự hỏi những bông hoa của tôi đã đi về đâu? Có lẽ chúng đã theo gió về trời, hoặc có thể linh hồn vẫn còn vương vất đâu đây. Có lẽ tôi tưởng ra, nhưng tôi đoán chắc mình vẫn nghe được mùi thơm thanh tao của những bông cúc quá vắng. Bông cúc đã không còn nhưng dư vị vẫn vương vấn.

Tôi lại nhìn những cánh hoa héo rũ trên mặt bàn. Xa xót. Màu vàng đã biến mất, chỉ còn một thân gầy guộc xám nâu. Những cánh hoa khô quắt queo, đầy nếp nhăn như khuôn mặt của những bà lão. Còn đâu dáng vẻ mượt mà, bóng bẩy. Còn đâu vẻ xinh tươi, kiều diễm. Còn đâu hương phấn ngọc ngà của khi xưa. Từng cánh nằm ngổn ngang trên bàn, không còn sự sống, chẳng giã biệt một lời với tôi. Tôi thấm thía sự vô thường, mới đây rồi lại xa. Lễ thịnh suy, hoa nở rồi tàn, ở đời có ai vượt qua quy luật của tạo hóa. Tôi gom hết xác hoa đặt vào thùng rác, đưa tiễn một bông hoa chỉ sơ sài như vậy, không nhiều việc như người. Nhưng đơn giản hay phức tạp thì cũng chẳng để làm chi.

Tôi nhớ đến lời mẹ tôi, sống cho tử tế, hết mình trọn vẹn với cuộc sống, như những bông hoa thì khi ra đi chẳng gì ân hận, thanh thản mà về với tổ tiên, còn sống chết đã là quy luật đất trời, mình thuận theo là lẽ đương nhiên. Chỉ đơn giản thế thôi mà đôi khi chúng ta quên mất, tôi nhìn bông hoa cúc nhỏ bé nhưng ẩn tàng triết lý sống to lớn mà nhớ mẹ khôn nguôi.

Tác giả: **Nguyễn Thị Thanh Tâm** - Kỹ sư Công nghệ thông tin